

Socha lakomství - zámek Kuks

„(...) Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu (...)“ (Mt 2,1-12).

Štědrost a velkorysost vůči Bohu a jeho slovu na jedné straně, a k velkému překvapení ještě navíc u pohanů, a uzavřenost, slepota a nedůvěra u těch, kteří by měli Boha velmi dobře znát, už podle jména, Židů.

Na konci adventní doby jsme v naší farnosti prožívali malou duchovní obnovu. Otec Pavel hovořil o tom, že každý člověk něco očekává. Očekáváme i od adventu, očekáváme, co přinesou Vánoce. Očekáváme, čím nás Bůh obdaruje. Z očekávání roste také naděje. Duchovní obnova končila výzvou, že i Bůh od nás cosi očekává. Tedy, Bůh v nás vkládá naději. Vkládat do někoho naději znamená důvěřovat mu. Bůh nám tedy důvěřuje.

Dnešní slavnost Zjevení Páně nám ukazuje naplněné očekávání z obou stran nebe. Naplněné očekávání člověka i Boha. Vzdělanci od Východu očekávali na základně četby posvátných knih židovstva, že se narodí král, který bude mít zvláštní poslání. Mudrci pořídili za jistě nemalé obnosy dary pro nového krále, dary, kterými by ho uctili: zlato, kadidlo a myrhu. Všechny tři věci mají dodnes nejen na Východě vysokou cenu. Člověk, který takovéto věci pořizuje, o dost zkrátí svůj majetek. Snad pro královskou štědrost jsou tito mužové pohanského Východu nazýváni králi. Svým očekáváním tak podřídili jak své domácí rozpočty tak i čas svého života, když putovali do Svaté země Izrael. Byli štědrí majetkem i časem. Řekli bychom celým svým bytím.

Bůh do těchto mužů vložil svatou touhu, které oni učinili žádost. Věřil jim a oni naplnili jeho očekávání. Stali se tak z Boží vůle prvními zástupci pohanů, kteří se připutovali poklonit Bohočlověku Ježíši Kristu.

Je kontrastující, že z Židů, kromě pastýřů nepřišel nikdo. Zájem projevil Herodes, který ovšem Židem nebyl. Víme navíc, že jeho zájem o nově narozeného krále byl takového charakteru, který vyvolává mrazení. Vzdělaní věřící židovští velekněží a učitelé Božího zákona dali hledajícím pohanským mudrcům skvělé instrukce, ale sami se do Betléma nevypravili, ani je to nějak nevzrušovalo. Jejich štědrost vůči Bohu totiž nebyla tak velkolepá, jak by se zdálo ze způsobu prožívání nádherných bohoslužeb a skvělých slavností. Jak toto všechno velmi kontrastuje s očekáváním pohanů!

Evangelijní vyprávění, které svou strukturou zapadá do mozaiky evangelia, totiž červené nitě linoucí se celou touto knihou: slepota kněží a farizeů vůči Ježíšovi, otevírá otázku nám křesťanům jednadvacátého století. Co my od Boha očekáváme a co Bůh asi očekává od nás? Jak jsme na tom s otevřeností a štědrostí ze svého života vůči Bohu?

Stěžoval si jeden kněz druhému, který prožil totéž. Tak skončily vánoční svátky, ale z věřících se nenašel ani jeden, který by přišel a řekl, pane faráři, rád bych vás pozval ke svátečnímu stolu. Nepočkali na něj před kostelem, aby mu podali ruku a popřáli požehnané svátky. Na jeho stole se nenašel ani jeden kousek vánočního cukroví, až po Novém roce si kdosi vzpomněl. Tak byli

jeho farníci štedří a vnímaví! Jistě, ne oni mají sloužit jemu, ale on jim! Přece však štědrost či vnímavost jako by vymizela z lidu, který si říká Boží a hlásí se ke Kristu.

Zkusme si tak ještě jednou položit otázku, co očekáváme od Boha a co Bůh očekává od nás? Víme, že Bůh je štědrý a vnímavý k lidem. Víme, že Bůh činí lidi také štědrými. Uvědomují si tuto Boží štědrost i křesťané jednadvacátého století, jako ji vnímali na přelomu letopočtu oni moudří mudrci od Východu?